

Sager, med Undtagelse af Bødefager, bør kunne fordrø en Forsvarer bestilket, og at han maa gjøre et udtrykkeligt Afkald derpaa, dersom det ikke skal skee. — Et Mindretal (H. Sager, E. M. Jespersen, Liebe) har derimod anseet Forsvarers Bestikkelse nødvendig ikke blot i Bødefager, men i alle Sager, der angaa Overtrædelser af Politilovene. I andre Underrettsfager skulde det afhænge af Sigtede selv, om han vilde begjære en Forsvarer bestilket, hvorom han maatte adspørres.

Sele Udvalget har derhos været enigt i, at Underdommeren og ikke Overøvrigheden maatte bestikke Forsvareren, da det vilde bevirke nødvendig Tidsspilde at overdrage Overøvrigheden Bestikkelsen, ligesom det synes mindre rigtigt at lade Overøvrigheden udføre denne Forretning, efterat samme er befriet for de øvrige af lignende Natur.

For det Tilfælde, at Brevsretterne bevares, vil det være rettest, at sidste Punktum af § 288 udgaaer; under alle Omstændigheder vil 2det Punktum udgaae, naar Fleertallets Forslag om Anklagebeslutning vedtages.

Et af de vanskeligste Spørgsmaal, der reiser sig ved Sagernes Behandling for Underretten, er det om Tilførslen til Protokollen. Naar Loven paa den ene Side fordrer en mundtlig Behandling og ikke binder Dommeren ved faste Bewiser, og paa den anden Side tilsteder Appel, hvad Sagens Realitet angaaer, da er Forsoningen mellem disse Forbringinger saare vanskelig. Den mundtlige Forhandling lader den hele Sag blive levende for Dommeren; han seer og hører Alt; han skal tage alle Oplysninger og Fremstillinger, der fremstaae for ham, i Betragtning og derefter affige sin Dom. Idet Loven derhos ikke fordrer, at han skal dømme efter faste Bewisregler, men efter det, der i hvert enkelt Tilfælde, ifølge alle foreliggende Omstændigheder, af ham ansees som det Sande og Rigtige, er der Meget, som maa stille sig anderledes for ham end det, Protokoller kunne udføre, og da navnlig Anklages hele Optraeden og Karakteren af Viduernes Forklaringer. Men idet Appel tilstedes, skal Dommeren gjøre Rede for det Resultat, hvortil han kommer; det, hvorefter han dømmer, maa ikke blot staae klart for ham, men det maa ogsaa

staae klart for Overdommerne; han maa altsaa have det nedskrevet, hvorpaa han har bygget sit Resultat. Han maa endvidere, ogsaa deri forskjellig fra Rævningerne, begrunde sin Dom; det er ikke nok, at Dommen i sig er rigtig og retfærdig; selv om hans Overbeviisning har været nok saa stærk og muligt sand, maa han ved Grunde kunne bevise, at den er rigtig og retfærdig; atter her maa altsaa det hele Grundlag, hvorpaa han har støttet sig, kunne fremtræde klart for Overdommerne. Den sande Mundtlighed og Dom efter subjektiv Overbeviisning kunne saaledes albrig fuldstændig forenes med Appel, hvad Sagens Realitet angaaer. Strengt taget maa Appellen i Straffefager, naar de nævnte Principer skulle hævdes, være indskrænket til de formelle Spørgsmaal og Anvendelsen af Straffeloven og ikke omfatte Spørgsmaalet, om der er Bewis eller ikke for Skyld eller Ikkeskyld. Det vil imidlertid neppe, navnlig efter den hos os fremherskende Betragtning, være muligt, og maaskee vil det ei heller være rigtigt, at nedlægge en saa stor Myndighed i den enkelte Underdommers Haand. Appel maa altsaa tilstedes, og med Appellen følger Redegjørelse for det, der er foregaaet for Underretten. Der kan imidlertid være Spørgsmaal om, i hvilken Grad denne Redegjørelse skal fordrø. Man maa ganske vist gaae ud fra, at det ikke skal være nødvendigt i alle Tilfælde, hvor Appel anvendes, at lade alle Forklaringer og Oplysninger, som ere fremkomne for Underretten, paany komme frem paa samme Maade for den overordnede Ret; derved vilde der kræves for store Offre af alle de Personer, der afgive Forklaringer eller paa anden Maade spille en Rolle for Underretten. Men hvor meget skal nedskrives for at kunne benyttes ved en Overret uden at gjentages? Dette vil væsentligt være afhængigt af, om det vil være forbundet med en altfor stor Besværlighed for en Overret at lade Vidner og Andre møde for sig eller ikke. Det er aabenbart, at Besværligheden vører, naar Overretten holdes fjernt fra Underretten; at den formindskes, naar disse Retter rykke hinanden nærmere. Forinden det altsaa er afgjort, om vi skulle benytte Landsoverretterne eller Udvalgets Brevsretter som